

Ένα... γέμισμα! - Αληθινή ιστορία!!!

/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Θά σου τό

πώ, παιδί μου, γιά νά ένισχυθείς στήν πίστη ότι ό Κύριος δέν εγκαταλείπει τούς δικούς του, όταν αυτοί μέ απόλυτη εμπιστοσύνη στή στοργική Πρόνοιά Του αφήνουν τούς εαυτούς τους καί τις οικογένειές τους στά χέρια Του...

Μέ τούτα τά λόγια άρχισε ό πατήρ Ιωάννης νά διηγείται σέ πνευματικό του παιδί τό περιστατικό εκείνο από τήν ιερατική του ζωή καί διακονία, όταν νέος ακόμα αρχιμανδρίτης γυρνούσε τά χωριά του θεσσαλικού κάμπου ως ιεροκήρυκας τής Μητροπόλεως.

-Πάνε χρόνια τώρα, αλλά τό γεγονός εκείνο δέν είναι δυνατόν νά σβήσει μέσα μου. Είναι κάτι πού θά τό θυμούμαι σ' όλη μου τή ζωή.

Κι άρχισε νά διηγείται:

-Ήταν Κυριακή, Νοέμβρης μήνας, άν θυμάμαι καλά.

Από τή Μητρόπολη μ' έστειλαν νά λειτουργήσω σ' ένα ημιορεινό χωριό, κάπου στους πρόποδες τού Κισσάβου. Ήξερα ότι εκεί εφημέριος είναι ένας πολύ εύσεβής ιερέύς, ό π. Έμμανουήλ.

Τόν έβλεπα κάπου - κάπου στις ιερατικές μας συνάξεις. Διακρινόταν γιά τή σεμνότητα καί ευλάβειά του. Ήταν καί πολύτεκνος οικογενειάρχης. Πέντε παιδιά είχε.

Έφτασα σχεδόν αχάραγα ακόμη στό χωριό. Ό ναός ανοιχτός.

Ό π. Έμμανουήλ άναβε τά καντήλια. Πώς έκανε πού μέ είδε! «Καλώς ήλθες, πάτερ μου, στό χωριό μας. Σήμερα θά 'χουμε πατριαρχική λειτουργία μέ τήν παρουσία σου»! Τό 'λεγε, καί τό πρόσωπό του φωτιζόταν. Τί άνθρωπος!

Λειτουργήσαμε μαζί. Τόσο πού ευχαριστήθηκα! Συνδύαζε ό ιερέύς αυτός τήν απλότητα μέ κάποια - πώς νά τό πώ; - επισημότητα στή λειτουργία του. Μεγάλα πράγματα...

Όταν απολύσαμε, μου λέει μέ τό φωτεινό του πρόσωπο:

-Πάτερ μου, δέν θά φύγεις. Σήμερα θά φάμε μαζί στό σπίτι. Ήδη η πρεσβυτέρα πήγε νά έτοιμάσει τό τραπέζι.

Δέν μπορούσα νά αρνηθώ. Καί μόνο ό τρόπος του μέ σκλάβωνε.

Πήγα στό σπίτι του. Όλα πρόδιδαν έσχατη φτώχεια. Δύο καμαρούλες όλο κι όλο, κι ένα καθιστικό, πού ήταν καί κουζίνα καί τραπεζαρία μαζί.

Τά παπαδοπαίδια - πέντε, όπως σου είπα - όλα τους χαριτωμένα, γελαστά, πρόθυμα. Τό μεγαλύτερο ως δεκάξι -δεκαεφτά χρονών. Τό μικρότερο στήν αγκαλιά τής μάννας. Τά δύο αγοράκια, αφου πήραν τήν ευχή μου καί ζήτησαν τήν άδεια από τόν πατέρα τους, βγήκαν έξω στήν αυλή νά παίξουν. Η μία από τις κόρες έψησε τόν καφέ καί τόν έφερε σεβαστικά, νά πιούμε μέ τόν παπα-Μανώλη. Έπειτα εύγενικά αποσύρθηκε στό διπλανό δωμάτιο. Η άλλη, μικρότερη, έτρεχε πίσω από τή μαμά.

-Πάτερ Ιωάννη, μου λέει ο παπα-Μανώλης, όπως βλέπεις, φτώχεια μεγάλη έχουμε. Αλλά δόξα τω Θεώ. Τίποτε δέν μάς λείπει. Όλα μάς τά δίνει ό αγαθός Θεός. Μέρα - νύχτα Τόν ευχαριστούμε καί Τόν δοξάζουμε. Τί νά σου πω; Εγώ, πάτερ μου, συγκινούμαι πολύ μέ τις ευεργεσίες τού Θεού στό σπίτι μας. Έχουμε τέτοια χαρά εδώ μέσα, ένα γέμισμα νιώθουμε, δέν μπορώ νά σου τό έξηγήσω.

-Η χάρις είναι, πάτερ μου, η χάρις τού Θεού. Αυτή δίνει αυτό τό γέμισμα πού λές.

-Ναι, πάτερ. Αυτό είναι. Όπως τό είπες. Η χάρις.

Μου 'πε καί άλλα γιά τήν ιερατική του διακονία στό χωριό, μέχρι πού έφτασε η ώρα γιά τό φαγητό. Η πρεσβυτέρα φώναξε τά παιδιά καί όλοι βρεθήκαμε γύρω από

τό τραπέζι.

Έμεινα εμβρόντητος. Στο τραπέζι υπήρχε μία ψωμιέρα στο κέντρο με μία λειτουργιά από τήν εκκλησία, και στον καθένα μπροστά ένα πιάτο μ' ένα κεφτεδάκι μέσα. Τό δικό μου πιάτο είχε δύο. Τίποτε άλλο.

Τό μικρότερο αγόρι είπε τό «Πάτερ ημών» «Τόν άρτον ημών τόν επιούσιον δός ημίν σήμερον...». Εγώ ευλόγησα. Καθίσαμε.

Φάγαμε. Τί γεύμα ήταν εκείνο! Τί απόλαυση! Δέν μπορώ νά σου πώ, παιδί μου. Απόλαυση. Χαρά! Χορτασμός.

Χορτασμός; Ξέρεις τί χορτασμός; Σά νά είχα φάει διπλή μερίδα απ' ό,τι συνήθως τρώμε. Κι όχι μόνο χορτασμός. Ένα... – πώς νά σου πώ; – ένα γέμισμα! Αυτό. Αυτό πού είπε ο π. Έμμανουήλ πρίν. Γέμισμα.

Εύφροσύνη. Ηδονή. Συγκίνηση. Πώς νά σου τό περιγράψω, δέν ξέρω!

Έκανα τήν ευχαριστία στό τέλος. «Εύλόγησον τά περισσεύματα τής παρούσης τραπέζης...» – λίγα ψίχουλα ήταν – «καί πλήθυνον αύτά έν τώ οίκω τούτω καί εις τόν κόσμον σου άπαντα». Καί καθώς τά παιδιά μέ κοίταζαν πού έλεγα τήν προσευχή, τά μάτια τους είχαν μιά τέτοια λάμψη, ζωηράδα, χαρά... Τί νά σου πώ, παιδί μου. Ένα... γέμισμα!

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr